

WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)
z dnia 18 grudnia 2007 r.*

W sprawie C-202/06 P

mającej za przedmiot odwołanie na podstawie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości, wniesione w dniu 3 maja 2006 r.,

Cementbouw Handel & Industrie BV, reprezentowana przez adwokatów W. Knibbelera, O. Brouwera oraz P. Kreijgera,

strona skarżąca,

w której drugą stroną jest:

Komisja Wspólnot Europejskich, reprezentowana przez E. Gippiniego Fourniera, A. Nijenhuisa oraz A. Whelana, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona pozwana w pierwszej instancji,

* Język postępowania: angielski.

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: P. Jann (sprawozdawca), prezes izby, A. Tizzano, A. Borg Barthet, M. Ilešić i E. Levits, sędziowie,

rzecznik generalny: J. Kokott,
sekretarz: M. Ferreira, główny administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 22 marca 2007 r.,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 26 kwietnia 2007 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- ¹ W swoim odwołaniu Cementbouw Handel & Industrie BV wnosi do Trybunału o uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 23 lutego 2006 r. w sprawie T-282/02 Cementbouw Handel & Industrie przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. II-319 (zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”), w którym Sąd oddalił jej skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2003/756/WE z dnia 26 czerwca 2002 r. uznającej koncentrację za zgodną ze wspólnym rynkiem i porozumieniem o EOG (sprawa COMP/M.2650 — Haniel/Cementbouw/JV [CVK]) (Dz.U. 2003, L 282, str. 1, sprostowanie: Dz.U. 2003, L 285, str. 52; zwana dalej „sporną decyzją”).

Ramy prawne

- ² Rozporządzenie Rady (EWG) nr 4064/89 Rady z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (Dz.U. L 395, str. 1, sprostowanie: Dz.U. 1990, L 257, str. 13), zmienione rozporządzeniem Rady (WE) nr 1310/97 z dnia 30 czerwca 1997 r. (Dz.U. L 180, str. 1) (zwane dalej „rozporządzeniem nr 4064/89”), w art. 1 ust. 1 określa swój przedmiotowy zakres zastosowania w następujący sposób:

„[...] rozporządzenie to stosowane będzie do wszystkich koncentracji o wymiarze wspólnotowym określonych w ust. 2 i 3”.

- ³ Artykuł 3 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 4064/89 określa pojęcie koncentracji jako obejmujące między innymi przypadki, gdy „jedno lub więcej przedsiębiorstw nabywa, przez zakup papierów wartościowych lub aktywów, w drodze umowy lub w jakikolwiek inny sposób, bezpośrednią lub pośrednią kontrolę nad całym lub częścią jednego lub więcej innych przedsiębiorstw”.
- ⁴ Aby dana koncentracja miała wymiar wspólnotowy, konieczne jest, aby łączny obrót osiągany przez zainteresowane przedsiębiorstwa w skali światowej, jak również we Wspólnocie Europejskiej przekraczał określone progi wyrażone w wysokości obrotów, ustalone w art. 1 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 4064/89. Artykuł 5 tego rozporządzenia określa metodę obliczania tych progów.
- ⁵ Koncentracje o wymiarze wspólnotowym należy zgłosić Komisji Wspólnot Europejskich. W tym względzie art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 4064/89 precyzuje, że zgło-

szenie to musi nastąpić „nie później niż w tydzień po zawarciu porozumienia lub ogłoszeniu publicznej oferty lub nabyciu pakietu kontrolnego”.

- 6 Artykuł 7 tego rozporządzenia przewiduje, że taka koncentracja nie może być wprowadzona w życie ani przed zgłoszeniem, ani zanim nie zostanie uznana za zgodną ze wspólnym rynkiem na mocy decyzji.
- 7 Zgodnie z art. 6 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 4064/89 „Komisja bada zgłoszenie niezwłocznie po jego otrzymaniu”. Zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. c), jeżeli Komisja stwierdzi, że zgłaszana koncentracja ma wymiar wspólnotowy i budzi poważne wątpliwości co do zgodności ze wspólnym rynkiem, postanawia ona o wszczęciu formalnego postępowania kontrolnego.
- 8 W tym względzie art. 8 ust. 1–4 rozporządzenia nr 4064/89 przyznaje Komisji następujące kompetencje decyzyjne:

„1. [...]

2. Jeśli Komisja stwierdzi, że na skutek niezbędnych modyfikacji przeprowadzonych przez zainteresowane przedsiębiorstwa zgłaszana koncentracja spełnia kryterium określone w art. 2 ust. 2 [...], wydaje decyzję uznającą koncentrację za zgodną ze wspólnym rynkiem.

Może ona decyzję swoją opatrzyć warunkami i zobowiązaniami zmierzającymi do zapewnienia, że zainteresowane przedsiębiorstwa spełnią zobowiązania podjęte wobec Komisji dla uczynienia koncentracji zgodną ze wspólnym rynkiem [...].

3. [...]

4. W przypadku gdy koncentracja została już dokonana, Komisja może [...] wymagać rozdzielenia przedsiębiorstw lub zgromadzonych aktywów lub zniesienia wspólnej kontroli lub podjęcia jakiegokolwiek innego właściwego działania dla przywrócenia warunków skutecznej konkurencji”.

9 Zgodnie z art. 10 ust. 1 rozporządzenia nr 4064/89 decyzja o wszczęciu formalnego postępowania kontrolnego musi być wydana, z zastrzeżeniem wyjątku nieznajdującego zastosowania w niniejszej sprawie, maksymalnie w terminie jednego miesiąca od następnego dnia po wpłynięciu zgłoszenia. Zgodnie z art. 10 ust. 2 i 3 tego rozporządzenia decyzje stwierdzające zgodność lub niezgodność koncentracji ze wspólnym rynkiem muszą być wydane, z wyjątkiem nadzwyczajnych przypadków, w maksymalnym terminie czterech miesięcy licząc od wszczęcia postępowania. Na podstawie ust. 6 tego artykułu, jeżeli Komisja nie wydała decyzji w tych terminach, koncentrację uważa się za zgodną ze wspólnym rynkiem.

10 Kwestia rozdziału kompetencji w zakresie kontroli koncentracji określona została w art. 21 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 4064/89 w następujący sposób:

„1. Z zastrzeżeniem kontroli Trybunału Sprawiedliwości Komisja posiada wyłączne kompetencje do podejmowania decyzji przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.

2. Żadne państwo członkowskie nie stosuje własnego ustawodawstwa krajowego dotyczącego konkurencji w stosunku do koncentracji o wymiarze wspólnotowym”.

- ¹¹ Motyw dwudziesty dziewiąty rozporządzenia nr 4064/89 precyzuje, że „koncentracje nieokreślone w niniejszym rozporządzeniu podlegają co do zasady jurysdykcji państw członkowskich”.

Okoliczności powstania sporu

- ¹² Ustalenia dokonane przez Sąd w pkt 1–15 i 295–298 zaskarżonego wyroku pozwalają streścić okoliczności sprawy w następujący sposób.
- ¹³ Przed przeprowadzeniem koncentracji leżącej u podstaw sporu Coöperatieve Verkoop- en Productievereniging van Kalkzandsteenproducenten (zwana dalej „CVK”), spółdzielnia prawa niderlandzkiego, grupowała jedenastu niderlandzkich producentów cegieł wapienno-piaskowych. Spośród tych jedenastu przedsiębiorstw będących członkami pięć było spółkami zależnymi niemieckiej spółki Franz Haniel & Cie GmbH (zwanej dalej „Haniel”), trzy były spółkami zależnymi wnoszącej odwołanie, a dwa — spółkami zależnymi niemieckiej spółki RAG AG (zwanej dalej „RAG”). Jedenaste przedsiębiorstwo należało wspólnie do Haniel, wnoszącej odwołanie i RAG (pkt 5 zaskarżonego wyroku).
- ¹⁴ W 1998 r. Nederlandse Mededingingsautoriteit (niderlandzki organ ds. konkurencji, zwany dalej „NMa”) otrzymał zgłoszenie dotyczące zamiaru koncentracji, w drodze

której CVK chciała przejąć kontrolę nad przedsiębiorstwami będącymi jej członkami. Kontrola miała zostać przeniesiona na skutek zawarcia umowy w sprawie połączenia oraz zmiany statutu CVK. W dniu 20 października 1998 r. NMa zatwierdził sporny projekt (pkt 6 zaskarżonego wyroku).

- 15 Przed dojściem do skutku tej operacji RAG postanowiła sprzedać Haniel i wnoszącej odwołanie udziały w przedsiębiorstwach będących członkami CVK. W marcu 1999 r. strony poinformowały o swoich zamiarach NMa. W piśmie z dnia 26 marca 1999 r. NMa wskazał, że zamierzona sprzedaż nie stanowi koncentracji w rozumieniu ustawodawstwa niderlandzkiego, o ile koncentracja zatwierdzona decyzją z dnia 20 października 1998 r. zostanie zrealizowana najpóźniej w chwili tej sprzedaży (pkt 7 zaskarżonego wyroku).
- 16 W dniu 9 sierpnia 1999 r. CVK i przedsiębiorstwa będące jej członkami dokonały kilku transakcji. Po pierwsze, zawarły umowę w sprawie połączenia, o której mowa w pkt 14 niniejszego wyroku, a statut CVK został zmieniony w celu uwzględnienia w nim postanowień wspomnianej umowy (te dwie transakcje są dalej określane jako należące do „pierwszej grupy transakcji”). Po drugie, RAG sprzedała Haniel i wnoszącej odwołanie udziały, które posiadała w trzech przedsiębiorstwach będących członkami CVK, a Haniel i wnosząca odwołanie zawarły umowę o współpracy regulującą ich współpracę w ramach CVK (te dwie transakcje są dalej określane razem jako należące do „drugiej grupy transakcji”) (pkt 8 zaskarżonego wyroku).
- 17 Komisja, powziąwszy wiadomość o koncentracji z dnia 9 sierpnia 1999 r. przy okazji badania dwóch innych koncentracji zgłoszonych przez Haniel, w piśmie z dnia 22 października 2001 r. zwróciła wnoszącej odwołanie oraz innym przedsiębiorstwom biorącym udział w koncentracji uwagę, że koncentracja ta powinna być jej zgłoszona. W dniu 24 stycznia 2002 r. Haniel i wnosząca odwołanie zgłosiły koncentrację zgodnie z art. 4 rozporządzenia nr 4064/89 (pkt 9 i 10 zaskarżonego wyroku).

- 18 W dniu 25 lutego 2002 r. Komisja wszczęła formalne postępowanie kontrolne na podstawie art. 6 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 4064/89 (pkt 11 zaskarżonego wyroku).
- 19 Po wysłaniu przez Komisję pisma w sprawie przedstawienia zarzutów i przesłuchaniu zainteresowanych stron Haniel i Cementbouw w dniu 28 maja 2002 r. przedstawiły pierwszy projekt zobowiązań. Przewidywał on, że Haniel i wnosząca odwołanie rozwiążą zawartą przez nie umowę o współpracy oraz że udziały tych spółek, które w roku 1999 nabyły one od RAG, zostaną sprzedane niezależnej osobie trzeciej. Komisja uznała ten projekt za niewystarczający, aby rozwiązać poważne wątpliwości w zakresie konkurencji na omawianym rynku (pkt 12, 14 i 295 zaskarżonego wyroku).
- 20 Haniel i wnosząca odwołanie zaproponowały więc w dniu 5 czerwca 2002 r. ostateczne zobowiązania, w których zobowiązywały się one również do rozwiązania umowy w sprawie połączenia, rezygnacji ze zmian do statutu CVK i rozwiązania CVK (pkt 14, 15 i 298 zaskarżonego wyroku).
- 21 W dniu 26 czerwca 2002 r. Komisja wydała sporną decyzję, w której uznała koncentrację składającą się z pierwszej i drugiej grupy transakcji za zgodną ze wspólnym rynkiem, pod warunkiem że Haniel i wnosząca odwołanie dotrzymają zobowiązań wskazanych w tej decyzji. Zobowiązania te obejmowały w szczególności rozwiązanie CVK (pkt 15 zaskarżonego wyroku).

Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

- 22 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 11 września 2002 r. i zarejestrowanym pod numerem T-282/02 wnosząca odwołanie wniosła skargę o stwierdzenie nieważności spornej decyzji.

23 Na poparcie swej skargi wnosząca odwołanie przedstawiła trzy zarzuty.

24 Zarzut pierwszy był oparty na braku kompetencji Komisji do badania spornych transakcji na mocy art. 3 rozporządzenia nr 4064/89. Sąd oddalił ten zarzut, orzekając w pkt 109 zaskarżonego wyroku, że „koncentracja w rozumieniu art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 4064/89 może dojść do skutku, nawet gdy ma miejsce wiele transakcji formalnie odrębnych pod względem prawnym, jeśli między tymi transakcjami istnieje współzależność polegająca na tym, że jedne transakcje nie mogą dojść do skutku bez innych transakcji, a jej rezultatem jest przekazanie jednemu lub kilku przedsiębiorstwom bezpośredniej lub pośredniej kontroli gospodarczej nad działalnością jednego lub kilku innych przedsiębiorstw”.

25 Zarzut drugi oparty był na popełnieniu przez Komisję błędów w ocenie w odniesieniu do stworzenia pozycji dominującej na skutek koncentracji i naruszeniu przez nią w ten sposób art. 2 rozporządzenia nr 4064/89. Sąd oddalił ten zarzut jako bezzasadny.

26 Zarzut trzeci oparty był na naruszeniu art. 3 i art. 8 ust. 2 tego rozporządzenia, jak również zasady proporcjonalności. W odniesieniu do tego zarzutu Sąd orzekł, że:

„301 [...] należy stwierdzić, że zarzuty skarżącej opierają się znowu na błędnym założeniu, które zostało odrzucone przez Sąd [...]. W rzeczywistości istnieje

jedna i ta sama koncentracja z dnia 9 sierpnia 1999 r., składająca się z pierwszej i drugiej grupy transakcji, która podlega kompetencji Komisji na podstawie rozporządzenia nr 4064/89. W konsekwencji wbrew twierdzeniom skarżącej, pierwszy projekt zobowiązań nie zmienia koncentracji w taki sposób, że ona nie istnieje.

[...]

304 [...] należy wskazać, że skarżąca nie wyjaśniła, w jaki sposób pierwszy projekt zobowiązań [...] mógł pozwolić Komisji na uznanie koncentracji za zgodną ze wspólnym rynkiem, podczas gdy nie ulega wątpliwości, że w ramach tego projektu zobowiązań pozycja dominująca CVK, będąca wynikiem koncentracji z dnia 9 sierpnia 1999 r., pozostałaby niezmieniona. W szczególności, pomimo zniesienia wspólnej kontroli nad CVK, udziały przedsiębiorstwa, w zależności od wyznaczenia granic rynku, nadal wynosiłyby przynajmniej [50–60]% rynku właściwego, natomiast udziały w rynku głównych konkurentów nie zwiększyłyby się.

305 Dlatego, wbrew twierdzeniom skarżącej, Komisja nie miała obowiązku zaakceptować pierwszego projektu zobowiązań na podstawie art. 8 ust. 2 rozporządzenia nr 4064/89, ponieważ ten projekt nie pozwalał jej uznać, że koncentracja z 9 sierpnia 1999 r. nie stwarza pozycji dominującej w rozumieniu art. 2 ust. 2 tego rozporządzenia.

[...]

307 [...] aby Komisja mogła zaakceptować zobowiązania stron w ramach decyzji wydawanej na podstawie art. 8 ust. 2 rozporządzenia nr 4064/89, muszą one nie tylko być proporcjonalne do problemu w zakresie konkurencji, określonego przez Komisję w decyzji, ale całkowicie go rozwiązywać. Cel ten w niniejszym przypadku nie został w oczywisty sposób osiągnięty przez pierwszy projekt zobowiązań przedłożony przez strony, które dokonały zgłoszenia”.

27 Sąd oddalił trzeci zarzut, a w konsekwencji oddalił skargę w całości.

W przedmiocie odwołania

28 Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o uchylenie zaskarżonego wyroku i w razie konieczności skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd oraz o obciążenie Komisji kosztami postępowania.

29 Komisja wnosi o oddalenie odwołania i o obciążenie wnoszącej odwołanie kosztami postępowania.

30 Na poparcie swych żądań wnosząca odwołanie podnosi dwa zarzuty.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, opartego na błędnej interpretacji i zastosowaniu art. 1, 2 i art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 4064/89

Argumentacja stron

- 31 Wnosząca odwołanie podnosi, że kompetencje Komisji na podstawie rozporządzenia nr 4064/89 nie są wyznaczone wyłącznie przez koncentrację w zgłoszonej formie, lecz przez rzeczywiście przeprowadzoną koncentrację. Ta interpretacja miałaby znajdować zastosowanie w przypadku wprowadzenia przez strony zmian do koncentracji po jej zgłoszeniu, ponieważ zmiany mogą wynikać z propozycji zobowiązań. Okoliczność, że koncentracja została przeprowadzona przed zgłoszeniem, jest, zdaniem wnoszącej odwołanie, bez znaczenia.
- 32 Wnosząca odwołanie twierdzi, że sporna koncentracja w niniejszym przypadku nabyła wymiaru wspólnotowego dopiero wraz z zawarciem drugiej grupy transakcji, w ramach której wnosząca odwołanie i Haniel przejęły kontrolę nad CVK. Z lektury zaskarżonego wyroku wynikać ma, że Sąd w pkt 304 tego wyroku przyznał, że pierwszy projekt zobowiązań prowadziłby do utraty przez strony zgłaszające wspólnej kontroli nad CVK. Nie został jednak uwzględniony fakt, że skutkiem tego projektu byłoby również zniknięcie koncentracji w jej zgłoszonej formie, ponieważ pozostałaby jedynie transakcja niemająca wymiaru wspólnotowego.
- 33 W odpowiedzi na tę argumentację Komisja podnosi, że na podstawie rozporządzenia nr 4064/89 jej kompetencje w odniesieniu do danej koncentracji musiały być określone w chwili powstania obowiązku zgłoszenia jej tej koncentracji. Podkreślając, że ma ona obowiązek uznać swoją właściwość lub niewłaściwość najpóźniej wraz

z zakończeniem pierwszego badania zgłoszenia, Komisja dodaje, że w interesie dobrej administracji wspólnotowy wymiar danej koncentracji nie może być stale poddawany ponownemu badaniu w trakcie całego postępowania.

- 34 Zdaniem Komisji wnosząca odwołanie niewłaściwie ocenia funkcję i charakter zobowiązań, jakie strony mogą podjąć. Zobowiązania te nie mogą pozbawić Komisji kompetencji, jaką przyznaje jej rozporządzenie nr 4064/89, lecz mają one na celu umożliwienie jej wykonywania jej uprawnień w zakresie zezwolenia na zgłoszoną koncentrację pod pewnymi warunkami.

Ocena Trybunału

- 35 Jak wynika z motywu dwudziestego dziewiątego oraz art. 21 ust. 1 rozporządzenia nr 4064/89, rozporządzenie to opiera się na zasadzie ścisłego rozdziału kompetencji kontrolnych w zakresie kontroli koncentracji między władzami krajowymi i wspólnotowymi (wyrok z dnia 25 sierpnia 2003 r. w sprawie C-170/02 P Schlüsselverlag J.S. Moser i in. przeciwko Komisji, Rec. str. I-9889, pkt 32, oraz z dnia 22 czerwca 2004 r. w sprawie C-42/01 Portugalia przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. I-6079, pkt 50).
- 36 Wspomniane rozporządzenie zawiera również przepisy, wśród których znajdują się w szczególności art. 10 ust. 1 i 2, których celem jest skrócenie, ze względów pewności prawa i w interesie zainteresowanych przedsiębiorstw, czasu trwania postępowań w przedmiocie oceny koncentracji przeprowadzanych przez Komisję (ww. wyroki w sprawie Schlüsselverlag J.S. Moser i in. przeciwko Komisji, pkt 33, oraz Portugalia przeciwko Komisji, pkt 51).

- 37 Na tej podstawie należy uznać, że celem prawodawcy wspólnotowego było jasne rozdzielenie zakresu działania władz krajowych i wspólnotowych oraz zapewnienie kontroli koncentracji w terminach zgodnych z wymogami zarówno dobrej administracji, jak i życia gospodarczego (ww. wyroki w sprawie Schlüsselerlag J.S. Moser i in. przeciwko Komisji, pkt 34 oraz Portugalia przeciwko Komisji, pkt 53).
- 38 Omawiane względy pewności prawa wymagają, aby organ właściwy do zbadania danej koncentracji mógł być zidentyfikowany w przewidywalny sposób. Dlatego właśnie prawodawca wspólnotowy w art. 1 ust. 2 i 3 oraz art. 5 rozporządzenia nr 4064/89 ustalił jednocześnie precyzyjne i obiektywne kryteria umożliwiające określenie, czy dana koncentracja osiąga z gospodarczego punktu widzenia rozmiar wymagany dla uznania jej za mającą „wymiar wspólnotowy” i z tego powodu podlega wyłącznej kompetencji Komisji.
- 39 Wymóg szybkiego działania charakteryzujący ogólną systematykę rozporządzenia nr 4064/89 i narzucający Komisji obowiązek przestrzegania ścisłych terminów w celu wydania ostatecznej decyzji, w braku której koncentrację uważa się za zgodną ze wspólnym rynkiem, oznacza w zasadzie to, że jeżeli Komisja w świetle kryteriów przewidzianych w art. 1 ust. 2 i 3 oraz art. 5 tego rozporządzenia ustali swoje kompetencje w odniesieniu do konkretnej koncentracji, kompetencje te nie mogą być w dowolnym momencie kwestionowane ani poddawane ciągłym zmianom.
- 40 Jak zaznaczyła rzecznik generalny w pkt 48 opinii, nie ulega wątpliwości, że Komisja traci kompetencje do rozstrzygnięcia w przedmiocie koncentracji, jeżeli zainteresowane przedsiębiorstwa całkowicie zrezygnują z przeprowadzenia tego projektu.

41 Jednakże odmiennie jest w przypadku, gdy strony ograniczą się do propozycji, że wprowadzą częściowe zmiany do projektu. Skutkiem takich propozycji nie może być zobowiązanie Komisji do ponownego badania jej kompetencji, ponieważ w ten sposób zainteresowane przedsiębiorstwa mogłyby w znacznym stopniu zakłócić przebieg postępowania i skuteczność kontroli zamierzonej przez prawodawcę poprzez zmuszenie Komisji do ciągłego weryfikowania swoich kompetencji kosztem badania istoty sprawy.

42 Interpretację tę wzmacnia brzmienie art. 8 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia nr 4064/89, które przewiduje, że Komisja może „decyzję swoją opatrzyć warunkami i zobowiązaniami zmierzającymi do zapewnienia, że zainteresowane przedsiębiorstwa spełnią zobowiązania podjęte wobec Komisji dla uczynienia koncentracji zgodną ze wspólnym rynkiem”. Jak podkreśliła rzecznik generalny w pkt 52 opinii, przepis ten ukazuje wyraźnie, że zobowiązania zaproponowane lub podjęte przez przedsiębiorstwa są również elementami, jakie Komisja musi uwzględnić w ramach badania istoty sprawy, czyli kwestii zgodności lub niezgodności koncentracji ze wspólnym rynkiem ale też, że zobowiązania te nie mogą pozbawić Komisji jej kompetencji, jako że została ona zweryfikowana na pierwszym etapie postępowania.

43 Z powyższego wynika, że kompetencje Komisji do rozstrzygnięcia w przedmiocie danej koncentracji muszą zostać ustalone w określonym momencie na cały czas trwania postępowania. Z uwagi na znaczenie obowiązku zgłoszenia w systemie kontroli ustanowionym przez prawodawcę wspólnotowego moment ten bezwzględnie musi mieć ścisły związek ze zgłoszeniem.

44 W ramach niniejszego odwołania wnosząca odwołanie nie kwestionuje analizy Komisji, potwierdzonej w zaskarżonym wyroku, według której należy stwierdzić istnienie jednej koncentracji, na którą składają się pierwsza i druga grupa transakcji. Wnosząca odwołanie nie kwestionuje również okoliczności, że zarówno w dniu zawarcia tych dwóch grup transakcji, jak i w dniu zgłoszenia dokonanego na żądanie Komisji, rozważana koncentracja miała wymiar wspólnotowy. W konsekwencji bez konieczności rozstrzygania w przedmiocie kwestii, czy dzień, jaki należy uwzględnić w celu określenia kompetencji Komisji to dzień powstania obowiązku zgłoszenia, czy dzień, w którym zgłoszenie powinno było mieć miejsce, czy też dzień, w którym rzeczywiście miała ona miejsce, nie ulega wątpliwości, że w niniejszym przypadku Komisja nabyła kompetencje w zakresie rozstrzygnięcia w przedmiocie spornej koncentracji.

45 W odniesieniu do kwestii, czy — jak utrzymuje wnosząca odwołanie — pierwszy projekt zobowiązań przedstawiony przez wnoszącą odwołanie wraz z Haniel mógł mieć wpływ na raz nabyte kompetencje, należy w pierwszej kolejności przypomnieć, że w niniejszym przypadku koncentracja była już przeprowadzona. Następnie należy zaznaczyć, że — jak wynika z ustaleń dokonanych przez Sąd w pkt 295 zaskarżonego wyroku i niekwestionowanych przez wnoszącą odwołanie — projekt ten dotyczył rozwiązania umowy o współpracy zawartej przez wnoszącą odwołanie i Haniel oraz sprzedaży udziałów nabytych przez nie w trzech przedsiębiorstwach należących do CVK na rzecz niezależnej osoby trzeciej, czyli rezygnacji z drugiej grupy transakcji. Jednakże wspomniany projekt przewidywał, że umowa w sprawie połączenia i zmiany statutu CVK, które były przedmiotem pierwszej grupy transakcji, zostały utrzymane w mocy. Z powyższego wynika, że w świetle koncentracji objętej postępowaniem w sprawie kontroli wszczętym przez Komisję sporny projekt składał się z rozwiązań o charakterze częściowym.

46 Sąd nie naruszył więc prawa, uznając w pkt 301 zaskarżonego wyroku, że pierwszy projekt zobowiązań zaproponowany przez wnoszącą odwołanie i Haniel nie zmieniał koncentracji w taki sposób, że powodował, iż nie zaistniała.

47 Sąd nie naruszył prawa również poprzez stwierdzenie w pkt 305 i 306 zaskarżonego wyroku, że wykonując nabyte przez siebie kompetencje, Komisja mogła uznać, że ten pierwszy projekt zobowiązań nie wystarczał do rozwiązania problemu, jaki zidentyfikowała ona w zakresie konkurencji.

48 W konsekwencji zarzut pierwszy odwołania należy oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu drugiego, opartego na błędnej interpretacji i zastosowaniu art. 8 ust. 2 rozporządzenia nr 4064/89 oraz zasady proporcjonalności

Argumentacja stron

49 Wnosząca odwołanie podnosi, że z uwagi na niewystarczający charakter pierwszego projektu zobowiązań Komisja pominęła fakt, że zobowiązania te prowadziły do powstania koncentracji niemającej wymiaru wspólnotowego, która nie wchodziła już w zakres jej kompetencji. Wnosząca odwołanie dodaje, że Sąd naruszył zasadę proporcjonalności, orzekając, że Komisja nie miała obowiązku przyjęcia pierwszego projektu zobowiązań. Zarzuca ona zresztą Sądowi, że nie wyjaśnił sposobu, w jaki Komisja mogła dojść do wniosku, który w sposób diametralny różnił się od wniosku przyjętego przez niderlandzki organ krajowy ds. konkurencji, czyli NMa, jeżeli chodzi o antykonkurencyjne skutki pierwszej grupy transakcji.

- 50 Zdaniem Komisji treść tych argumentów jest w zasadzie jedynie powtórzeniem argumentów przedstawionych w ramach pierwszego zarzutu. Instytucja ta zaprzecza, jakoby działała z naruszeniem zasady proporcjonalności, i utrzymuje, że z braku precyzji argument odnoszący się do rozbieżności w ocenie dokonanej przez nią i NMa jest niedopuszczalny.

Ocena Trybunału

- 51 W odniesieniu, po pierwsze, do argumentu opartego na braku kompetencji Komisji, należy stwierdzić, że mamy tu do czynienia z powtórzeniem argumentacji rozwiniętej w ramach pierwszego zarzutu. Tak samo jak zarzut pierwszy, argument ten należy zatem oddalić.
- 52 Po drugie, w odniesieniu do rzekomego naruszenia zasady proporcjonalności, należy uznać, że decyzje wydawane przez Komisję w ramach postępowań w sprawie kontroli koncentracji muszą odpowiadać wymogom zasady proporcjonalności, która jest zasadą ogólną prawa wspólnotowego (zob. w szczególności wyrok z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie C-380/03 Niemcy przeciwko Parlamentowi i Radzie, Zb.Orz. str. I-11573, pkt 144).
- 53 Należy jednak przypomnieć, że przepisy materialne rozporządzenia nr 4064/89, a w szczególności jego art. 2, przyznają Komisji pewne uprawnienia dyskrecyjne, zwłaszcza jeśli chodzi o ocenę natury ekonomicznej, oraz że w konsekwencji dokonywana przez sąd wspólnotowy kontrola wykonywania tych uprawnień, istotnych

dla określenia reguł w dziedzinie koncentracji, powinna być dokonana z uwzględnieniem granic uznania, które wytyczają normy o charakterze ekonomicznym, stanowiące część przepisów dotyczących koncentracji (wyroki z dnia 31 marca 1998 r. w sprawach połączonych C-68/94 i C-30/95 Francja i in. przeciwko Komisji, Rec. str. I-1375, pkt 223 i 224, oraz z dnia 15 lutego 2005 r. w sprawie C-12/03 P Komisja przeciwko Tetra Laval, Zb.Orz. str. I-987, pkt 38).

54 Jak zaznaczyła rzecznik generalny w pkt 73 opinii, w przeciwieństwie do tego, co twierdzi wnosząca odwołanie, kontrola proporcjonalnego charakteru warunków i obowiązków, jakie Komisja może na podstawie art. 8 ust. 2 rozporządzenia nr 4064/89 nałożyć na strony koncentracji, nie polega na zbadaniu, czy po ich przyjęciu koncentracja w dalszym ciągu będzie miała wymiar wspólnotowy, lecz upewnieniu się, że wspomniane warunki i zobowiązania są proporcjonalne do zidentyfikowanego problemu w zakresie konkurencji i pozwalają w całości go rozwiązać.

55 W konsekwencji Sąd nie naruszył prawa, orzekając w pkt 304 i 305 zaskarżonego wyroku, że Komisja nie miała obowiązku przyjąć pierwszego projektu zobowiązań, ponieważ uznawała je za niewystarczające w celu rozwiązania zidentyfikowanego przez nią problemu w zakresie konkurencji.

56 W odniesieniu, po trzecie, do rozbieżności między oceną dokonaną z jednej strony przez NMa, a z drugiej strony przez Komisję, w odniesieniu do rzekomo identycznej sytuacji, należy przede wszystkim zaznaczyć, że z uwagi na ścisły podział kompetencji, na jakim oparte jest rozporządzenie nr 4064/89, decyzje władz krajowych nie mogą wiązać Komisji w ramach postępowań w sprawie kontroli koncentracji.

57 Należy ponadto przypomnieć, że NMa i Komisja wydały rozstrzygnięcia, we właściwych im zakresach kompetencji, w świetle odmiennych kryteriów. Podczas gdy NMa dokonał analizy pierwszej grupy transakcji przy uwzględnieniu sytuacji na rynku krajowym, Komisja oceniła jej zgodność ze wspólnym rynkiem. Jeżeli więc Sąd był właściwy w zakresie kontroli oceny Komisji, w granicach przypomnianych w pkt 53 niniejszego wyroku, nie miał on obowiązku wyjaśniać tego, w jaki sposób Komisja doszła do odmiennego wniosku niż NMa.

58 Z powyższych rozważań wynika, że drugi zarzut również należy oddalić jako bezzasadny.

59 Z powyższego wynika, że odwołanie należy w całości oddalić.

W przedmiocie kosztów

60 Zgodnie z art. 69 § 2 regulaminu, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 118 regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ wnosząca odwołanie przegrała sprawę, należy — zgodnie z żądaniem Komisji — obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.**
- 2) Cementbouw Handel & Industrie BV zostaje obciążona kosztami postępowania.**

Podpisy